

det under Ministerens Ansvarlighed og fremtræder ved en Begjæring paa en Tillægsbevilling; men en Tillægsbevilling er en Deel af Finantsloven. Jeg troer, at saaledes ville vi omtrent blive enige. Et æret Medlem (Rimestad) gjorde Indsigelse imod det Duffe, som jeg iøvrigt defor, at der forud eller samtidigt med Fremlæggelsen af Finantsloven blev givet en Oversigt over Udgifter og Indtægter, og tillige samlet sammen under eet Indbegreb alle eensartede Udgifter, for at man kunde komme til at see, til hvor store Summer saadanne eensartede Udgifter voksede op. Som Exempel var der nævnt Pensionerne, og det var mod dem, at Indvendingen blev rettet. Det ærede Medlem sagde, at det, at der i de enkelte Tilfælde skal gives Pension, forandres ikke derved, at man seer, at Summen for Pensionsvæsenet vokser op til en stor Størrelse; thi Pension gives af Villigheds- og Retfærdighedshensyn, paabuden ved Lov. Det er ganske rigtig, men Summen, som samtlige Pensioner vokse op til ligeoverfor Loven, viser, om man, lebet tildeels af humane Hensyn, er gaaet ud over de finantsielle Kræfter. Der er i hele Finantsbetragtningen to forskelligeartede Systemer, som stadig gjøre sig gjældende; jeg kunde kalde dem: Udgiftssystemet og Indtægtsystemet; det vil sige, der er en Betragtning, der gaaer ud fra at sige: det er det Nødvendige, det maae vi have, hvorfra vi saa skulle faae det; som henter sin Grund til at tage Beslutning i Overeensstemmelse hermed fra mange, fuldstændig velbegrundede Anledninger, men som ikke tager Hensyn til det mere eller mindre finantsielt Mulige; — der er i Modsætning dertil et andet System, som gaaer ud fra at sige: vi have de Midler at raade over og vi kunne ikke godt efter vore finantsielle Kræfter faae flere, vi maae indrette Udgifterne derefter og see, om vi under disse Vilkaar kunne skaffe os et taaleligt Resultat. Nu bør begge disse Systemer tildeels see Hyldest, om man skal komme godt igjennem, og det er ved en Overenskomst mellem disse to forskellige Betragtninger, at den Vej findes, der bør gaaes; men naar kun det ene, Udgiftssystemet, staaer klart og aabent, som i vore Finantslove hvor der altid lægges Vægt paa og forklæres, at Udgifterne ere nød-

vendige, og der ikke ligeoverfor paa en ligesaa indtrængende Maade anføres de Banffeligheder af forskjellig Art, man har for at fyldestgjøre Fordringerne, kommer man meget let til at gaae ud over den Grændse, som i de Forhold, hvori vi befinde os, er den nødvendige. Man kommer saa let til at søge Sammenligningspunkter fra andre Steder, hvor andre Betingelser indrømme, tillade, tilskynde til at gjøre Skridt, som vi under de Betingelser, hvorunder vi ere, ikke kunne gjøre; og jeg troer derfor, at hvormegen Ret end det ærede Medlem kan have i at sige, at der, f. Ex. i Tilfælde med Pension, er andre Hensyn at tage end Summens Størrelse, saa er Summens Størrelse ogsaa et af de Hensyn, som maa tages med, og at det vilde være gavnligt, om, idet Finantsloven forelægges, alle eensartede Udgifter vare samlede. Der er i denne Henseende gjort et smukt Arbejde, som vi — jeg troer ikke man kan tage mig det ilde op, hverken fra Ministeriets eller fra Andres Side — maae tillægge det foregaaende Ministerium af den simple Grund, at med al den Ansvarlighed, som det ærede nuværende Ministerium har, for hva d der er bleven fremlagt, kan det ikke forlange Anerkjendelse for Udførelsen, da det ikke har været istand til at udføre det.

Det sidste ærede Medlem, som talte, reservede sig derimod; han meente, at Finantsloven laa for fra det nuværende Ministerium; efter min Mening er den kun fremlagt af det nærværende Ministerium og anerkjendt som et taaleligt, brugeligt Finantsforslag, ledsaget af den Bemærkning, at Ministeriet ikke har kunnet fuldstændig dømme om Enkelthederne — men paa ingen Maade fremlagt saaledes, at vi ere berøvede Anledning til at udtale os rosende om dem, som have affattet Forslaget, hvor Anledning til Roes er tilstede; fra Dabel skal jeg afholde mig saa meget som muligt, da de Paagjældende ikke ere nærværende, og da deres Anskuelser, som kunde retfærdiggjøre deres Handlinger, ikke kunne gjøres gjældende af Nogen, saaledes som af dem selv, og maaskee slet ikke af Nogen, forbi maaskee Ingen kan sætte sig ind i deres Tankegang. Jeg holder mig derfor berettiget til at behandle det foreliggende